DINTOTDEAUNA
IUBIREA
ZEITA PEREGRINA
PEREGRINA TRAIND

Claudia Voiculescu
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Cărți publicate (versuri):

Rondelul orei fermecate. Editura Insert, Bucureşti, 1995
Nimic pentru vamă. Editura Helicon, Timişoara, 1997
Arzând anotimpuri. Editura Helicon, Timişoara, 1998
Dintr-o iubire. Editura Signata, Timişoara, 2001

ŞANSA SUFERINŢEI , volum tiparit la Editura Muzeului
Litreaturii Romane , Bucuresti , 2006

DRAGUL MEU, CUM SĂ-ȚI MAI CER IERTARE ?

Şi, uite, cum respiră o scrisoare
Şi, uite, cum acelaşi anotimp
Presară-n ea cuvintele ninsoare
Ca tu să-ți faci din ele semn şi nimb

Să le-auzi discret cum te desfată
Şi cum, la ele, poate-ai să te-nchini
Ție nu-ți voi spune niciodată
Că mâna mi s-a preschimbat în spini.

Şi, dragule, cum să-ți mai cer iertare ?
- Acelaşi veac se scurge prin clepsidre
- Dar pân' la tine cum străbat o mare?
Să-nving, ar trebui, atâtea hidre...

Iar mâna mea, purtând acum doar vini
Ar sângera, nădăjduind, sub crini...

Dăm golului ocol

Pe-un țărm de alb, vom plânge fiecare
Că n-am ştiut să mai păstrăm iubirea
Ce-a-nnobilat cu daruri princiare
Cărarea noastră, pragul şi uimirea

Cum rar de tot e-n lumea călătoare.
Acum noi ne bucuram de regăsirea
Acelui timp de rai în dilatare
Ce ne dăduse nouă zăbovirea.

Şi iată-ne, târziu, pe fiecare
În colțul lui dând fericirii bice
Şi cum o socotim o întâmplare

Prin labirintul vremilor pitice;
Prea des învârtejiți în disperare
Dăm golului ocol în cicatrice.

CÂTE CUVINTE ...

Desculți treceam prin întuneric
Prea strâns ținându-ne de mână
Şi ochiul tău privea himeric
Steaua căzută în fântână...

Nici nu ştiam câte cuvinte
Ar fi rămas şi până când
În cumpăna de-a fi fierbinte
Înveşnicind un spațiu sfânt...

O, STEAUA SACRĂ N-A APUS...

În fața dragostei mă-nclin
O, steaua sacră n-a apus
Şi-i beau paharul cu pelin
Când înspre buze mi-e adus.

În el se zbate-augustul vin
Cu cel mai tainic gând nespus;
În fața dragostei mă-nclin
Cu plecăciune de supus

Ni-i hărăzit un har divin
Şi nu mai ştii ce e de spus
Când înțelesu-i sibilin
E-n taină altfel recompus

Că-n fața dragostei mă-nclin...

STRĂINUL ȚĂRM

Parcă pic în resemnare
Pe când păsări migratoare
Duc spre un străin tărâm
Ancora să coborâm
Sufletul fără contur
Pe sub infinitul pur.

Eu doar în umbră sunt captiv
Nervură - într-al frunzei tiv -
Şi nu ştiu dacă lunecând
Mă va purta la fel de blând
Chiar umbra-n care mă închid
Ca lacrima prelinsă-n rid ...

Parcă pic şi nu mă doare
Jocul mut în destrămare;
Parcă-n strania oglindă
Brațul tău vrea să cuprindă
Sfera mea necunoscută
Dusă-n larguri de o plută ...

POT SĂ FIU O ALINARE

Mai pot să fiu o alinare
Sau tristă zi sub cer noros
Sau doar o gravă întrebare
Sau cornul unui melc fricos

Mai pot să fiu o-nfiorare
Sau vânt sălbatic, volburos
În tristă zi sub cer noros
Mai pot să fiu o alinare.

Sau pot să fiu abandonare,
Murmur de seară, aburos
Şi dor durut, mir şi mirare
Sau vin răcoritor, brumos

Cinstit la ceas de alinare ...

PEREGRIN ÎN BRAȚE CU NEANTUL

Deznădejde, tu - cum fluture-ntr-o plasă -
Te zbați în sufletu-mi subțire
Şi tot polenul aripii se lasă
Pe răni recidivate şi triste-n nemurire…

Eşti peregrinul meu în brațe cu neantul
Ce lunecă pe-o mare cu țărmii argintii
Râvneşti prin fapte stinse să-nmulțeşti talantul
Dar amforele poartă melancolii tarzii.

Deznădejde, tu, eşti şarpe-ncolăcit
Şi te-a-nchegat uitarea cu sufletu-mi catarg
Sălăşluieşti cât zarea în ochiul năucit
Nevazatoare - marea - s-a razvratit in larg…

SE LASĂ FRIGUL

Se lasă frig în suflet şi în oase
Cum în octombrie, bruma pe case
Doar tu nu pricepi şi nici nu mai eşti
Îngerul acela descins din poveşti.

Se lasă frig peste omenire
Risipită am rămas de iubire …
Neaşteptat precum ar fi frunze
Se scutură vieți de lume ascunse...

Rana rămâne atâta de vie
Mă pierd în uitare ca-ntr-o pustie…

DAM DE USI FERECATE

Aş vrea să nu plec de tot
Doamne, dacă se mai poate
Pe sub al meu feribot
Mările sunt secate…

Pâinea-i sfințită-n chivot,
- Câmpiile semănate -...
Aş vrea să nu plec de tot
Doamne, dacă se mai poate.

Dăm de uşi ferecate
De lupii cu sânge pe bot
Apele-s poluate
De un alt străin vizi-Goth

Doamne, dacă se mai poate.

UNDEVA, PE UN GRIND ...

Ca dintr-o lume mă desprind
Fără martori - simplă nervură -
A rămas, undeva, pe un grind
Ruga-mi din Sfânta Scriptură ...

Mai adăst cum frunza căzând
Plutind ireală smaraldă,
Sus cineva mă cheamă-n nicicând
Ochii-n azururi se scaldă ...

Cădea-voi pe sol, în fântână?
Voi da mărginirii ocol?
Sufletu-mi cu-al lumii se-ngână
Voi rămâne prin cântec simbol?

SĂ FIU A DESFRUNZIRII ÎN CUVINTE

Din desfrunzirea toată în cuvinte
Miraculoasă-nflorire ascunsă,
Să fiu plecată, nicidecum ajunsă
De zicerea aceea ce mă minte ...

Doar strania grădină nepătrunsă
Să mă mi se-arate calmă şi cuminte
Ca o nespusă, veche rugăminte
Gândită mult, în amintire plânsă ...

Or să mai fiu colină în privire
Sau prag popasului în destrămare
Or margine, or pierdere-n uitare ...

Or aşteptare albă-a unui mire
Şi geamănă, răsfrântă oglindire
În transparența clipei ce dispare.

FRAGMENT DE SCRISOARE

Ce mai faci, iubire de demult?
Luna-ți mai tresare în fereastră?
Sunt departe, încă mai ascult
Cântecul lăsat de-acea măiastră.

Risipită peste zări, nu ştiu
Dacă eşti sau aş putea să fiu…

NU UMBRI ...

Petrece de la tine
Ne-ncrederea departe
Păstrează-n suflet iubirea
Atâta de plăpândă
Doar ea-ți va fi chezaşă
Sporindu-se-n dobândă
Şi singură va trece cu tine înspre moarte
Stai lângă ea aproape şi scald-o în privire
Ca în lumină, să înflorească drept.
Şi nu umbri nevolnic zeieasca zămislire
Rodirea ei se aflĂ numai la noi în piept.
Şi poate la-nviere vom fi izvoare sfinte
Şi-o albie - aceeaşi - ne va-nfrăți pornirea
Şi liberi de blestemul din negrele cuvinte
Fi-vom un cântec cum ne-a fost dat menirea.

IPOSTAZE DUC PRIN STIRPE

În mişcarea unei clipe
Umbrele ieşind din sine
Când va fi să se risipe
Gândul din clepsidre pline

Ipostaze duc prin stirpe
Trecerile vieții line
În mişcarea unei clipe
Umbrele ieşind din sine.

Stau închise ca-ntr-un ghimpe
Fantazări de scrum - aldine –
Şi mai torc cum fum din pipe
Drumul tainic către mine

În mişcarea unei clipe.

LIN LUMÂNAREA-N SFEŞNICAR

Lui George

Lin lumânarea-n sfeşnicar
Torcea o rază-ngândurare
Prin ceasul trist, crepuscular
Dar nimeni nu ciocnea pahare…

Parcă era un avatar
Parcă ninsese întrebare
Scrisoarea veche din sertar
Trimisă dintr-o exilare ...

Se iriza aşa subtil
În luminările străine
Tăcerea în decor fragil.

Şi-n nemişcarea cea de lut
Păream doar triste figurine
Trecând în timpul ne-nceput.

PLEOAPA CADE - NCHIZÂND

Ochi - zări migratoare -
Lunecând visare
Înspre oarecând
Năvală curgând
Subțiatul gând
Până când, până când,
Pleoapa cade-nchizând
Răsturnată-n afund
Raza cerului blând...

RONDELUL ZARZĂRULUI

O, zarzăr mândru, ce-nflorire!
Mai alb de zee-n nemurire
Şi zumzetul în dezmorțire
Fior celest pe-ntreaga fire!

E-o mărturie de iubire
O, Doamne, vine fără ştire!
O, zarzăr mândru, ce-nflorire!
Mai alb de zee-n nemurire!

Tu stai pierdut în nălucire
Şi în parfumul înrobire
Când dorul trece iar subțire
Şi sufletul e ca un mire

O, zarzăr mândru, ce-nflorire!

DIN PREA STINSELE VIEȚI

De sub zugrăveli şi var
Auzim un glas amar
Din prea stinsele vieți
De taine şi de tristeți
Ce s-au prefăcut în hume
Despărțindu-se de nume.
Cuget eu că nu o moarte
Creşte lespezi între soarte,
Şi-n pereți târziu aud
Glasu-acesta stins şi crud
Care pare ne-ncăput
În timpanul meu durut.

Vântu-şi tânguie prigoana
Peste zidurile-ntregi,
Eu sunt Ana, da, sunt Ana
Vino-n zid să înțelegi!

NELINIŞTE

Nelinişte vâscoasă, mută apăsare
Clipe în amurgul pierderii de sine
Marea îşi destramă vuietul în sare
Inima nopții talerul morții vrea să-l încline
Ca şi cum niciodată deschisă
Anapoda, somnolent, să fie ucisă
De un monstru al apelor atemporal şi hâd
Sirenele întoarcerii te mai strigă şi râd...

OCHII ORBI AI SINGURĂTĂȚII

Vag,
Aproape fluid,
Cad, curg în propria-mi tăcere ...
Ce mi-a fost drag
Ia numele imens
Aproape ireal
Al singurătății ...
Şi... ah! cum se închid
Răsfrânte-n nonsens
(Invadând ... invadând
Spațiul meu claustral
-fidel memorial-)
Speranțe şi privelişti
Gesturi, sentimente
Vrerea de bine
Şi iar visând ... până când
Pipăi singurătatea
Ce se uită la mine
Cu ochii ei orbi...

TE VOI CHEMA

Te voi chema, iubite, până târziu, târziu
Cum păsări dintr-o toamnă lungă, roditoare
Te voi chema c-un nume pe care eu îl ştiu
Şi nevisat de nimeni şi-ascuns între altare

Te voi chema, iubite, cu suflet omenesc
E o durere vie ce te răneşte-n somn
Şi ți-oi surâde tainic din visul nebunesc
Când tu pe legăminte aşezi peceți de Domn

Te voi chema, iubite, sub înstelat azur
Ştiind că peste toate eu port o veche vină
Când în miraju-acela nedesluşit şi pur
Eu m-am lăsat învinsă de-ntreaga ta lumină

Te voi chema, iubite, şi de vei fi pământ
Când peste noi răstimpul ni se arată gol
Chemarea mea din moarte de care mă-nspăimânt
Vecia o va arde din Sud până la Pol...

CHINUL TRĂIT

Eu cum să fiu, când vremea a trecut
Şi nu-i văd ochiul cum se mai destramă
De nu rămâne-n urmă nici o scamă?
Mugurul alb s-a înclinat spre lut…

Şi cum să nu mă prindă nici o teamă
Când nu mai ştiu ce am de străbătut?
Eu cum să fiu, când vremea a trecut
Şi nu-i văd ochiul care se destramă?

Poate-aşteptând risipa ce-o am vrut
Visare de durată, ce recheamă
Chinul trăit de o aceeaşi mamă
Să port candoarea unghiului născut

Aş vrea să fiu,dar vremea a trecut…

DE S-AR MAI FACE ...

De s-ar mai face foc cu lemne
Să mai priveşti la jarul lor
Şi să mai crezi acele semne
Ce-ți trimiteau câte-un fior...

Iar dorul de-ar mai fi să-ndemne
Spre visul cel amăgitor,
Când s-ar mai face foc cu lemne
Iar tu privind la jarul lor

Să vezi că astăzi tot solemne
Se mai întorc alinător
Poveşti cu vrăji şi cu însemne
Dintr-un trecut pilduitor

Când focul se făcea cu lemne.

ÎN SALA PAŞILOR PIERDUȚI

În sala paşilor pierduți
Marionetele treceau
Privirile din ochii muți
Nu mai spuneau nimic pe şleau

În sala paşilor pierduți
Azi gura este ca de mim
Şi păpuşarii parcă-s muți
Uitați în gestul lor sublim ...

În sala paşilor pierduți
Priveşti în gol ca rătăcit
Şi nu mai eşti nimic şi nu-ți
Mai ştii nici timpul sorocit...

PETALELE ERAU DOAR SCRUM

Stăteam aşa, pierduți de-nalt
Şi din copaci cădeau - un psalt -
Stăruitor în flori de măr
Gest credințat în adevăr.

Petalele erau doar scrum
Şi noi gândeam că nicidecum
Nu vom rămâne ireali
Pierduți în timpii abisali.

Când flori de măr, stăruitor
Se aşezau legănător
Pe gând, pe ochii visători
Şi ne credeam nemuritori.

Cădeau în scrum numai petale
Peste pleoape şi pe cale
Mesaj din alte nalte sfere
Noi ne găteam de Înviere.

ÎNDEPĂRTAREA

Poți cunoaşte ziua de toamnă rilkeană?
Lipsită de mine, se pierde fără nume într-o lume profană ...
Poate nici tu nu mai ştii cum te cheamă
Uitându-te la fotografia veche din ramă ...

Nu te mai ştii fără mine, iubite!
Inimile noastre, nouă mărturisite
Îngemănate stau în cadențare sfântă
Şi se caută şi găsindu-se, cântă ...

Multe n-au nume, sunt sărăcite
Când mă-ndepărtezi de țărm, iubite ...
Această zi de toamnă rilkeană
S-a cuibărit în suflet ca o rană ...

RĂTĂCITOR, TRIST CAVALER

Ce departe şi ce stingher
Sufletul meu fără de tine!
Şi lunecă noaptea din cer
Cu toate stelele străine ...

Şi parcă mă cuprinde-un ger
Cumplitul vânt printre ruine
Când departe şi când stingher
E sufletul meu fără tine ...

Nu mai cunosc nici un ungher
Să mă ascund după cortine:
Rătăcitor, trist cavaler
Tot mă desface de-acest sine

Când departe şi când stingher ...

SUFLETUL RĂNIT

Noi am uitat să mergem la ospețe
Sau să cântăm un cântec îndrăgit
Sau s-alinăm un suflet oropsit
Când ne cerşeşte gestul de tandrețe.

Ne este sufletul adânc rănit
Tristețile ne dau de-acum povețe
Parc-am pune peste vis ostrețe
Să fie orice lucru de plătit.

Străin şi-aşa de-nşelător e totul
Şi raiul e uitat în noi captiv
Şi nu mai ştim nici care-i antidotul.
Nedumeriți privim retrospectiv.

Şi rătăcind precum Iscariotul
Ne muşc-al remuşcării colț parşiv...

DOAMNE, ÎN FAȚA OGLINZII...

Vai, în fața oglinzii mele începe să cadă
Ca după un spectacol, cortina de zăpadă ...
Doamne, cum se tulbură apele în argint de frig
Şi eu singură nici nu mai ştiu pe cine să strig!
Sufletul meu rămas între cețuri ochi fără geană
Nu-mi cunoaşte lacrima picurată din rană;
Astăzi, Doamne, chiar eu însămi nu mai ştiu măsura
Acelui timp ce-mi jefuia în taină armura ...
Şi-acum, numai Tu ia-mă de mână şi condu-mă
Întâi şi-ntâi prin această câmpie de brumă ...

VINO-N SERILE SUBȚIRI

Ascultă-mi linişte aceasta
Şi vino-n serile subțiri...
Prin cercul inimii, Iocasta
Orbeşte pe cereştii miri.

Mai văd cum timpul cade rupt
Într-al clepsidrei ochi ivit
Şi ne aşează dedesubt
Un zbor de păsări risipit.

Suntem, cât ne mai ştim măsura
Îmbrățişați de-aceeaşi soartă
Cuvinte înfloresc în gura
Unei treceri care poartă ...

FUGE NĂLUCIND UN CAL

Când stai pe patul de spital
În suferință şi gândire
Mai speri aşa ...că peste fire
Te-aşteaptă cineva la mal...

Şi-ai vrea să dai cuiva de ştire
Când fuge nălucind un cal...
Cum stai pe patul de spital
În suferință şi gândire ...

Şi tot ce-a fost alcătuire
Se pierde în atemporal
De ți se pare ireal
De ce mai eşti în zăbovire

Când stai pe patul de spital...

MISTIFICARE

Iată, tâlharii de păpuşi
Vin zgribuliți şi stau la uşi
Căile lactee prinse-n sfori
Le vând în schimbul unor nori...

Himerele flămânde au râvnit
Pirat logodnic de zenit
Sub zările vecernii, mai haiduce
Răspândind volute în răscruce ...

Iar dinlăuntrul ochilor de pace
Plânge azurul subțiat în ace
Şi doar tâlharii de păpuşi
Mai bat vremelnicii în uşi

Şi pleacă în dezastrul oceanului sperjur
Pledând pentru felia de dragoste şi pur
Ceața le întinde capcane dulci şi roze
Şi ei se-ntorc victorioşi... în poze.

SCRISOARE

Prietene, fără mistificări!
Starea inefabilă a poeziei
Arderea în care mă aflu
Când Dumnezeu însuşi pare a fi
Realitate imediată...
În rest,
Visez că am voința de a supraviețui
Pe trunchiul altei vieți
Deja vu, deja connu ...
Şi duc un război continuu
Cu sufletul meu prea iscoditor
În zbuciumul altei vieți
Ce se suprapune simetric
Pe cutremurul răspândirii mele în lume.
O, da! Golul sau prea plinul acesta
Misterul - văduvă neconsolată -
Axis mundi...
Prietene, caut şi iar caut
Acea dimensiune fundamentală a sufletului
La care să mă raportez
Eu, care mă numesc mit cosmic!

CREDEAM CÂ SUNT ANTEU

Am ieşit pe scena-n care
Se jucase rolul meu
După tainice tipare
De credeam că sunt Anteu.

Rămânând ca-ntr-o uitare
Doar în propriu-mi careu
Am ieşit pe scena-n care
Se jucase rolul meu.

Mă purta o amânare
Ca pe-un prețios trofeu ...
În prea strâmtele chenare
Şi pe singurul traseu

Am ieşit pe scena-n care ...

CÂNDVA ...

Ah, cum vara-şi urca ispitele
Sub coaja mărului domnesc!
Şi cum aroma pitele
Pe ştergarul românesc!
Şi cum rupea mama
Din pâinea aburindă
Iar noi nu-i luam seama
Trecerii - petrecerii-n oglindă!
Şi cum , vai, ne-ndepărtam
Miresme purtate de vântoasa hapsână
Fructe căzute de pe ram
Adunate de mâna mamei amirosind a țărână...
Cum se trec şi se petrec toate
Şi rămân în noi îngropate
Sâmbure miraculos ce poate
Să iasă iar în lumină spre roade aşteptate!

CUM VALUL PIERDUT

Ca-ntr-o alunecare pe umeri
Anii vin şi trec şi tu îi numeri
Şi cum se pleacă aşa fiecare
Cum fulgi pierduți în deasa ninsoare
Cum uimirea de gând în visare
Cum val pierdut în alt val pe-o mare
Pe furiş ... ca-ntr-o mare trădare ...

MELANCOLIE MURMUTATĂ

Să vii cât sunt şi te mai chem
Melancolie murmurată
Că viața se retrage-n ghem
Cum o lumină tremurată ...

Doar noi uitați să-ntârziem
Într-o visare de sonată ...
Să vii cât sunt şi te mai chem
Melancolie murmurată ...

Revino, dar, să mai veghem
Cum clipa noastră se dilată
Într-o slujire de poem
Purtați în larg de vreo fregată ...

Să vii cât sunt şi te mai chem ...

IZBĂVITOR IUBIND...

Dar este Dumnezeu, când se coboară
Atâta pace-n sufletu-mi poem
Şi-atunci, ca şi vrăjită, eu te chem
Izbăvitor iubind ca-ntâia oară.

Şi-aş vrea, nectaru-acesta să îl bem
Într-un decor râvnit – a câta oară? -
Când rănile în piept să nu mai doară
- Eternități unite-ntr-un tandem -...

Dar simt un monstru tainic cum devoră
Iubirea noastră -căpitan la proră-
Ce ne purta tot dorul peregrin …

Şi-atunci, mă-nchin, cum Bachus, la un vin
Şi-nchipui casa noastră-ntr-o enclavă
Şi eu, de dorul tău, de tot bolnavă ...

PE CARE CĂI

Răni, lacrimi aprinse
Spaime şi gânduri învinse
Răspuns, nerăspuns
Vârste în ceasul ascuns ...

Deplinul închide la fel
Sorțile humii-n inel;
Din gânduri-cetate
Câte şi unde-s aflate?

Pe care căi poartă
Ora viețile mele?
Peste vămi, peste soartă,
Eu trec între stele.

CEVA DEMONIC E-N OGLINZI...

Ceva demonic e-n oglinzi
Şi parcă ți se ia o vamă
Şi-ai vrea din ele să desprinzi
Un chip ce nu se mai destramă.

De unde oare să cuprinzi
Imagini ca-ntr-o panoramă?
Ceva demonic e-n oglinzi
Şi parcă ți se ia o vamă ...

Retrospectiv vrei să colinzi
Calea bătută în aramă
În van arcadele întinzi
Peste un timp ce te recheamă.

Ceva demonic e-n oglinzi ...

SINGUR SUB A SA TORTURĂ

Cela ce-mbracă forma pură
A dragostei, într-o minciună
Şi tăinuieşte sub glazură
Licorile de mătrăgună

Va resimți, cândva în gură
Amarul gust cum se adună
Cela ce-mbracă forma pură
A dragostei, într-o minciună ...

Prea singur sub a sa tortură
Va mai vedea cum se răzbună
Chiar sufletul lovit de ură.
Şi-nfrigurat, ca-ntr-o furtună

E-acel ce-mbracă forma pură ...

O SFERĂ MĂ VA FI CERUT

Tărâmul meu era pierdut
Şi eu umblam decapitat
Sau poate nu eram născut
Sau poate alb încoronat...

Oare norocul meu durut
Va reveni la ceas prădat?
Tărâmul meu era pierdut.
Şi eu umblam decapitat.

O sferă mă va fi cerut
Neoglindită – am aflat -
Şi nu aveam măcar un scut
S-acopăr numele strigat

Când țărmul meu era pierdut ...

UITATĂ FI-VA PRECUM TOATE

A mea rochie-ntr-o vreme
Va fi a nimănui, sau poate
Prinsă-ntr-un cuier, de cleme
Uitată fi-va precum toate ...

Nu va şti pe cin' să cheme ...
Sau careva cândva va scoate
A mea rochie-ntr-o vreme
S-o poarte cineva, sau poate ...

Va şti oare ce dileme
Şi ce ținea-n captivitate
Acea fată de poeme
Zeiță în singurătate

A mea rochie-ntr-o vreme?

ÎNTR-UN ORAŞ MODERN

Visez într-un oraş modern
Cu cimitire-n verticală
Ce mă apasă greu pe stern
Aici respir cum într-o cală.

Nu se trăieşte decât tern
Ca într-o lume abisală;
Respir într-un oraş modern
Cu cimitire-n verticală ...

Aici un zid nu e etern
Orice-ntâmplare e banală ...
Numai în sat copacii-şi cern
Coroana lor atemporală

Mă sting într-un oraş modern.

PRIVESC LA STAMPE

Privesc şi iar privesc la stampe
Un sunet încă mai străbate
Pe sub lumina unei lampe
Un gând din viețile uitate ...

Cu clipa se deschid iar clampe
Spre nişte lumi aristocrate
Privesc şi iar privesc la stampe ...
Un sunet inca mai străbate.

Ca în luminile de rampe
Lin se animă sub brocate
Erori lăuntrice.cum trampe
Demult uitate, ignorate ...

Privesc şi iar privesc la stampe.

O, CÂT DE REPEDE TRECE

O, cât de repede trece
Surâsul acesta subțire,
Vara de-odată în rece
Pasul meu în nicăire …

Cine şi când să se-aplece
Spre firul de iarbă, uimire?
O, cât de repede trece
Surâsul acesta subțire!

Clipe uitate, pribege
Pierduta într-o regăsire
Ochi şi popas - zodiece -
Şi seara din urmă - undire -

O, cât de repede trece!

TOT ALTE MĂRI

Corăbii vechi de nesfârşiri întoarse
Tot alte mări râvnesc să guste
Flămând gravate, mereu arse
Tânjind închipuiri de puste ...

Doar peregrina face o schimbare
Iată, franctirorii de-azur
Se-nvârt în strâmbele tipare
Cu Don Quijoții năruiți de pur...

Iar cerşetorii ninsorilor târzii
Îmbracă straiele de sacerdoți
Ducând povara neagră pe tipsii
Şi disperări de fluturi în saboți...

O, câtă foame orfanele candori
Pitesc în cifrul demnei ursitori!

REMEMORÂND UN TIMP SURPAT

Şi încă îți trimit scrisoare
Rememorând un timp surpat
Mereu cuprins în destrămare
-Un înger parcă ne-a vegheat-

Să fie doar o amânare
A tot ce nu am renegat?
Şi încă îți trimit scrisoare
Rememorând un timp surpat

Peste albita distanțare.
Chiar visul ni s-a destrămat?
Va mai trăi o vindecare
Acel sortit a fi damnat?

Eu, vai, îți mai trimit scrisoare...

DOAR ŞERPI CU ŞUIER VENINOS

Vai, petic peste altul cos
Pe un linţoliu ce s-a ros
De-atât purtat, de-atât ponos
Prin timpul veşnic lunecos.

Ca un cuţit tăind în os
Timpul perfid şi duşmănos ...
Eu, petic peste altul cos
Pe un linţoliu ce s-a ros ...

Ni-e anotimpul prea ploios
-A fost cândva mai graţios?-
Doar şerpi cu şuier veninos
Ape în calea noastră-au scos

Vai, petic peste altul cos…

RÂND PE RÂND

Şi tu gând al meu din gând
Tot mă pierzi, alunecând
Şi mă chemi în oarecând
Mai hain şi tot flămând ...

Ceas al inimii bătând
Când mai tare, când mai blând;
Dar tu gând al meu din gând
Tot mă pierzi alunecând.

Şi mă treieri rând pe rând
De colind lumea-n cuvânt
Mă rechemi, eu vin arzând
Sclava ta, dar până când

Gândule al meu din gând?

ŞI CUM PURTĂM POVARA FIECARE

Zălog rămâne pragul ce desparte
O aşteptare şi un pas incert
- Întinerit războinicul Laert -
Spre desfrunzirea unui as din carte ...

Va mai rămâne tainic, introvert,
Acel parfum aducător de moarte
Ce lasă-n cerul gurii doar deşert
Şi sufletul înțelenit cu noapte.

Ai să revezi cum stau pe loc, precare
Chiar sufletele subțiate-a vis
Şi cum purtăm povara fiecare

Erorilor pe care am ucis
Un mugur al iubirii-n aşteptare
Trecut prin cercul şapte interzis.

CHEMARE

Lui Dinu, in memoriam

Cum te-ai făcut nevăzut
Precum râul subteran?
Cum te-ai preschimbat în lut
De te chem mereu în van?
Şi de ce ți-ai pus un zid
Lacăt ochiului spre cer?
Şi cu ce să ți-l deschid
Dacă l-ai umplut cu ger?
Unde-ți este râsul râs
Şi iubirile de zeu?
Parcă sunt şi parcă nu-s
Într-al jocului careu ...

EU, ZEE, RISIPIND

Demult te-aştept şi n-am pus o măsură
La drămuit o lume efemer!
Te-aştept de-un veac şi s-a cernut iar ger
Dar n-au murit miresmele pe gură.

Vor dăinui cu stelele-n eter
Doar eu le îmbrăcasem în armură
Tu să le găseşti fără fisură
Să nu-ți mai fie sufletul stingher.

Cât timp respir suav precum o floare
Sub cerul meu de rază şi mister
Mi-e soră steaua cea necăzătoare,

Eu, zee, risipind ca un bancher
Aceste semne de înnobilare
Dobândă voi primi, de vistier.

GÂND PENTRU PĂRINȚI

Ah! Devin părinții noştri mici
Vorbe-n şoaptă mai îngână ...
Sub muşuroiul de furnici
Deschis e ochiul de fântână.

Străin de-o jarişte păgână
Trecutu-i pentru ei nimic
Pios în fața lor abdic
Când urlă viscole sub lună.

O, n-am putere să asist
Şi nici nu ştiu să fiu în stare
Să schimb puțin din valul trist
Ce-l bântuie pe fiecare ...

Privind cum lunecă în ore
Tăcuți, cu trupul strâmtorat,
Clipa începe să-i devore
Mai lacom şi nemăsurat.

Pe-altarul alb al suferinții
Doamne, susține-ne părinții!

NU ŞTIU PE CE NUME SĂ TE STRIG

Se-ntoarce-ncet şi tainic un trecut
Peste-un prezent ce n-are amintiri
Şi tu revii - ca mire nevăzut -
Bătând la geam cu degete subțiri.

Te desluşesc în murmure de stea
Şi parcă-n gerul clipei, străveziu
Îmi pare lumea încă tot mai grea
N-ajungi la mine, încă nu te ştiu

Şi nu cunosc prenumele, să-ți strig
Revino, dar, am mărul cel domnesc,
Te mai aştept de dincolo de frig
Cu sufletul întreg să te vestesc.

DACĂ ŞI MÂINILE

Ce-i de făcut, când n-ai suport
Şi timpu-n ţăndări se desface
Izbit de sufletul cel mort
Sau zăvorât sub carapace?

Îi mai poţi pune contrafort?
Ce strai de fum să mai îmbrace?
Ce-i de făcut când n-ai suport
Şi timpu-n ţăndări se desface?

Unde să intri, în ce cort
Dacă şi mâinile-s sărace?
În ele am ştiut să port
Doar gesturi tandre şi stângace ...

Ce-i de facut, când n-ai suport?

ACEA IUBIRE CU ALDINE

Ce viscol mare, ce prăpăd
Se lasă-n calea mea spre tine
Şi obsedant, să nu te văd
Parc-aş trăi printre ruine?

Mă-ntorc în mine să revăd
Acea iubire cu aldine ...
Ce viscol mare, ce prăpăd
Se lasă-n calea mea spre tine?

Peste al trecerilor pod
Doar sufletu-i sub ghilotine ...
Sunt ochiu-n care sunt izvod
Iubiri ce-au vrut să te-nsenine ...

Ce viscol mare, ce prăpăd?

NE-OM CAUTA MAI DUREROS

Ne-om căuta mai dureros
Cu aripi rupte, de-albatros;
Cu pasul greu, anevoios
Pe-un drum în pantă argilos.

Iar timpul ne va fi brumos
Şi sufletul prea friguros ...
Ne-om căuta mai dureros
Cu aripi rupte, de-albatros.

Ne-o mai străbate secetos
Acel absint de chiparos;
Iar noi, ca-n ceață, aburos
Pe-un cer în sus, pe-un cer în jos

Ne-om căuta mai dureros ...

ABUR AU RĂMAS ...

Sau gând de tot purificat
Alb adâncit cum un fiord
Te-afunzi în nume nestrigat
Şi-aduci şi friguri de la Nord ...

Eu te mai strig şi iar mă tem
De-atâta dor tulburător...
Iar sub pecețile blestem
Se frânge aripa în zbor.

Şi nu ştiu, abur au rămas
Gândurile nestemate?
Acum te chem fără de glas
Peste golul din cetate ...

S-ADUNI PETALELE SUBȚIRI

Tu iarăşi parcă vii la mine
În colbuire de stamine...

Acuma se-mplini un veac
De când strângi stele într-un sac

Să le împarți pe-un fir de viață
Făpturilor de vis şi ceață

Ademenite în răspântii
Pe lunecuşul alb de pârtii ...

Mai porți mirarea sub paftale
Şi mândru treci pe sub portale

Unde se scutură duium
Întorşii trandafiri de fum ...

Iar tu te-apleci din năluciri
S-aduni petalele subțiri...

IAR EU, ECOUL

Rememorez în oră ce clară strălucire
Purtai în ochi şi-n suflet, şi-ntreaga ta simțire
Era o violină cu sunetul rotund
Iar eu, ecoul amplu, doar ție să-ți răspund.

Ne dăruiam iubirii ca fermecați de-un vin
Şi-i beam paharul tânăr el rămânând iar plin
Şi nu ştiam de moarte şi nu ştiam de spaimă
Crezându-ne aleşii unei trăiri cu faimă.

Purtam ca nestemate doar inimile noastre
Nălțându-se bogate ca astre printre astre
Şi ne-adânceam cu ele - eterice lumini -
Să nu ne ştim prin vreme, vicleni şi nici străini.

De n-ar fi fost otrava, misteriosul leac,
Am fi trecut alături prin tenebrosul veac!

MI-E SUFLETUL O PRADĂ ...

Mă doare iar lumina ce se pierde
Într-un fundal de negru, să dezmierde ...
Pe cine, mai aproape de tine să mai chemi
Când totul este-n ceața unei ostile vremi ?
Mie însămi, Doamne, mi-e sufletul o pradă
În gheara unui uliu. Nu ştiu de-o să cadă
Sau înghițit de uliu, neauzit şi stins
Va mai zbura cu-acesta când aripa şi-a-ntins.

SĂ FIE ÎN IUBIRE IZBĂVIRE?

Trecând prin viață, iată, am aflat
Ce ține omul prins de veşnicie
Şi-l face să se simtă mai bogat:
E al iubirii imn de bucurie.

Şi numai dragostea-l înalță sfânt
Deasupra lumii neîncăpătoare
Şi sufletul,ca-n ape, e răsfrânt
În celălaltul, prins ca-ntr-o vâltoare.

Să fie în iubire izbăvire
Când vine moartea să ne ia lumina?
Dar nu mai ştim atunci: a cui e vina

De stăm aşa sfioşi, ca la o cină?
Când toate se petrec într-o surdină
Ce linişte coboară peste fire?

MIRACOL

Anii mei de piatră prețioasă,
De atâta timp vă port merindă
La arat, la praşilă, la coasă,
Anii mei de zbor şi de oglindă!

Vârstă de cutie a Pandorei
Cu enigmele înşiruite
De la Făt-Frumos la focul horei
Şi-napoi, la visele tihnite ...

Asudată, sfântă-nvolburare
De cireşi, de versuri, de sărut
Însăilând între « de ce » şi « oare »
Prima certitudine de lut.

Adânciți în vechile hrisoave
Mai puternic scriu pe mine anii
Jurământul obârşiei grave
Botezat cu Jiu şi Transilvanii.

Azi, cărarea dură, românească
Mi s-a strâns întreagă lângă frunte
Parcă hotărâtă să-mi cinstească
Anii dragi ai poalelor de munte.

SONETUL IUBIRII

Se plâng mai toți: iubirea-i o tortură!
Deşi ei ştiu cumplita suferință
Se-aruncă-n valuri, după geamandură
Atraşi mereu de apriga dorință.

Cuvinte rare poartă ei în gură
Şi-n ceasu-acela sfânt îşi dau credință
Pentr-o vecie-ntreagă, fără ură
Uitând de neguri şi de suferință.

Nu mai gândesc că-i floare efemeră
Că nici mereu nu va să dăinuiască
Parfumul ei de-ar fi şi într-o seră ...

Speranța poartă-n sine altă mască
De preoteasă, candidă Veneră,
Şi-aşa mereu, ea poate să renască.

VIS

Ca-n vis te priveam printr-un geam:
Erai mire la o nuntă barbară
Jucai c-o fată frumoasă adusă din moarte
Rămâneam vrăjită şi plângeam
În pervazul acela de ceară
Până când în mine s-a făcut seară
Şi mă citeam străină într-o carte
Până când tu te-ai făcut nevăzut
În sănii trase de reni către Nord ...

Agonizând, nuntaşii au căzut
Ca într-o mare, peste tainic bord.
Se căznea, timid, să dea târcoale
Castelana camerelor goale
Suspinând pe vechea cicatrice
Unde explodaseră alice ...

EU, TU ...

Cât aş vrea să le-nmulțesc
Clipele de măr domnesc!
Clipele de libelulă
Înflorite peste hulă!

Cât aş vrea să le adun
Dintr-un zbor prea vulturesc,
Din durere, din taifun
Sub sigil împărătesc!

Cât aş vrea să le opresc
Peste lutul omenesc!
Să-nfloresc cu ele-n brâu
Şi tu să mă porți – pârâu!

SPULBERARE

Anii mei
Sunt trepte de scară
Pe care-au urcat
Or s-au uscat
Muguri de floare.

Florile s-au scuturat
Pe trotuare ...
Ca nişte lei, ca nişte cenți

Iar peste anii mei
Calcă trecătorii
Indiferenți …

NOR PESTE APE

Păsări au țipat în mine
Şi le-am dat drumul în văzduh
Cu aripi largi, de înălțime.

Păsări au țipat în mine
Şi țipătul lor m-a durut ...
Nor peste ape senine ...

Un dor ce n-a găsit răspuns –
Şi-a trebuit în alte lumi
Să caute ce s-a ascuns.

Păsările vii mi s-au întors
C-o altă lumină în pene.

BALADĂ SURPATĂ

Treceau pe ulițe bărbați
Purtând neştiutoarele mirese
Îngenuncheate peste neliniştea lor ...
Le apunea privirea
Licăr de flutur
Şi totul se rotea în crisalidă.
Cine mai ştia atunci
Dacă mirele cu ochii mireselor
Sau miresele cu ochii mirelui
Lunecau peste ape
Cum păsările negre.

ÎNTREBARE

Unde să-mi caut nemărginirea?
Aici m-a cerşit clipa
Biciuindu-mă cu statornicie...

Unde să-mi caut frunza
Care mi-a luat zălog
Zborul până la pământ?

Şi unde să-mi caut neliniştea
Dacă o umbră m-apasă mereu
Nelăsându-mă niciodată singură?

ŞI NOAPTEA O PRIMEAM

Ce bezmetic dansau umbrele prin sângele meu!
Ochii şi-i uitaseră nebuni prin alți copii
Ce frumos mă mai privea şi Dumnezeu
Şi nu vedea nimic prin dioptrii...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
Şi noaptea o primeam măreț cu fanioane
Prin călcâi curgea doar soare plebeu
Pe rodnicii bătute-n piroane...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
Legănată, împăcată, batere de vânt
O undă tremurată-n heleşteu
Doar gândul se mai naşte în cuvânt ...

ALESUL ...

Din când în când numărătoarea-ncepe
Atunci, fiecare om e-nsemnat cu un număr.
Din toate, numai numărul unu e alesul
Şi-l poartă destinul cu fulgerele multe
Până-n nemurire, până-n nicăieri.

Din toate, numai numărul unu e alesul
Astfel, de-a valma, pân' la infinit
Zoresc cu invidia, cu ura, cu dispreţul
La poarta de aur a Marelui Fericit.
O, din toate numai numărul unu este alesul
Şi-şi poartă stoic nevăzuta cruce
Prin aripa de cer şi zgură
Prin sufletul ce-l ţintuie mereu
Aceluiaşi unu.

ŞANSA SUFERINȚEI

S-ar putea să fie târziu
În poem, în proverb,
În memorie:
Îmi voi prelungi viața
Cu şansa suferinței
De-a renunța la tine.

Iartă-mă, străinul meu domn,
Te mai aştept o clipă
Ca altădată,
Numai o clipă,
Dincolo de uitare şi somn
Pe unda sonoră
A unui vechi clopot
Din catedrala surpată …

VINDEREA LUI IONA

Prooroc de renunțare,
De nenoroc, de hazard,
Prooroc Sisif isteț,
Hai, şi poartă-n renunțare
Sensul jocului ce-l ard
Şi mi-l vinde la alt preț!
Mitul plânge mascarada
Temător şi prooroc,
Semn de ducă la parada
Cu capcană la mijloc.
Când revolta, când pedeapsa
De nesigur borangic,
De hingher, Măria Sa
Te purta ca pe-un nimic ...
Şi-n cetatea nedistrusă
Altă mască nesupusă
Alt Sisif mai caraghios
Căra soarele din jos,
Alt bufon prin târgul fals
Se prindea mut într-un vals!

COPACUL

Copacul acela
Pe care-mi scrijelisem semnul copilăriei
A fost tăiat ieri
Să fie stâlpul zidăriei
Pentru această casă...
Semnul meu de-atunci
Va fi hotar
Celor ce-au să treacă pragul
Aşteptărilor mele de-atunci
Cu aripi amurgite
De-atâtea ne-nțelese dorinți,
De-atâtea poezii umilinți
Mereu sub cruciadele învinse.

N-AM ŞTIUT

Pasăre nebotezată, de lumină şi de in
N-am ştiut că pentru tine aştepta ulciorul plin
Nici că-n firele maramei, rătăcită prin andrele
Putrezea, neluată-n seamă, toată cânepa de stele.

ÎN ARBORELE LUMII

Şi iarăşi ochii multor amintiri
Regi peste veac de Cumpănă Fecioară
Țesând un semn nuntitelor zidiri
Or un amurg ce poate va să doară
Prin anotimpul cu o altă Ană
Îmbrățişată numai de martiri.

Şi iarăşi ochii atâtora dorinți
Se-ntorc răniți cărărilor învinse
Prin anotimpul unei ierni fierbinți
Când mai credeam, că-n colivie, prinse
Vin păsările fostei umilinți
În arborele lumii ocrotit de sfinți.

Mă uit prin ochii stinselor iubiri
Un flaut trist mai sângeră-n aripi,
Glonțul de crini, în jocul de satiri
Se vrea o țintă orbilor Oedipi:
Werther n-a existat, să nu te miri!

DE DOR...

La hotarul nostru - ultimul hotar
E un semn de grații, apă şi mortar...
Un luceafăr negru stă ascuns avar
Licărind pe fața ultimului zar...

Hai, iubite, vino, poate vom pleca
Intr-o troică veche, galbenă de zori!
Cumpăna Fecioară ne va judeca
Gâdele ne-o plânge ca pe doi feciori.

Ruguri se înalță numai din morminte
Vino să ne pierdem de acest amurg!
Pe aici odată ne-au durut cuvinte
O statuie râde peste vechiul burg ...

Gustul de cucută va zbucni în slavă
Spre o stea rănită veşnic în gâlceavă;
Peste noaptea noastră strig-o cucuvea
De plecări, de moarte, de povestea mea ...

INELUL FĂRÂMAT PE GÂNDURI

Să uit cenuşa orelor aprinse
Depusă-n urna pregătită-n piept,
Să strig un drum cărărilor învinse
Să-nvăț silabele cuvântului «Aştept» ...

Să fac din fluier, fagul înapoi,
Să plouă cântecele lângă jir
Să smulg din mine ultimele foi
Umplute cu minciuni cusute-n fir...

Şi să te-aduc, statornic, în genunchi
În sala colonadelor străine
Să vezi cum capul, despărțit de trunchi,
Îşi poartă visul, printre rău şi bine ...

În pumnul stâng, rămas acum inert
Să pun inelul fărâmat pe gânduri
În focul dreptului, un arc incert
Întins de lângă mugur pân' la scânduri ...

SONET

Sorb aerul dintr-un imens pocal
Cu buze rămurate de pădure,
Şi-ncerc lângă severe piscuri sure
Dinspre vechimi, un tainic ritual ..

Prin lumea lor, menit-au să mă fure
Brazi constelând în straie de coral,
Ascult cum vin psalmodiind pe val
Oltul şi Jiul vitregii să-ndure.

Bătrâni, cu barbă sură de răşină
Mă-ncoronează peste plaiul crai,
Țintindu-mă cu ace şi lumină ...

Pădurea-ntreagă-mi pare alb alai
De cetină supusă, ce se-nchină
Şi mă întreabă: «Unde pleci? Mai stai !»

ACELAŞI TIMP CURGE LA FEL

Vai, întorcând clepsidra, frate,
Acelaşi timp curge la fel
Şi numai vieţile furate
Curg fals prin tainicul inel …

Nici nu mai ştii câte carate
Mai poartă sufletul în el
Şi întorcând clepsidra, frate,
Acelaşi timp curge la fel …

În portul sorţii fracturate
Te-nvârte tristul carusel …
Din larguri poposesc fregate
Pe ţărmu-acela paralel

Când întorcând clepsidra, frate …

NEVEROSIMILA TRĂDARE

Pe luntrea surâsului şters
Cădeau narcişii blestemați de Styx,
Murea cochilia afurisită de aripi,
Pleoapele trădau o nouă zămislire
La jertfa unui alt ceremonial,
Neliniştea se furişa fără chip
Între mine şi nufăr.

Numai tu te desprindeai fără cuvinte
Undă prăbuşită peste propria fire,
Până-n departe jocului frânt
De partea cealaltă a luminii.

Numai tu, vândut prin ocheanele timpului
Perfid eclipsai Ecuatorul
Prin somnul întors la celălalt meridian
Unde nu mai ştiai să apui.

Imaginea intrată cu uimire-n sine
Numea îngăduitul semn.
Necunoscutul, împovărat de-atâta nelinişte
Aştepta neverosimila trădare.

MĂ POARTĂ GÂNDUL SPRE CANDORI

Se-aud la geam colindători
Acum, de Sfinte sărbători …
Mă poartă gândul spre candori
Într-un ținut cu mari ninsori …

Ce-au mai trecut, amăgitori
Anii aceia uimitori!
Se-aud la geam colindători
Acum, de sfinte sărbători …

Astăzi şi magii-s dezertori …
Şi-acele nopți, la cântători …
Şi gospodarii primitori …
Dar clopoțeii sunători

Se-aud la geam, colindători.

O UMBRĂ

O umbră mă cerşeşte-n zale
În haine noi, duminicale
Şi-mi poartă zborul în pocale
Să-ntâmpine în altă zare
Necunoscutele Walhalle ...

CER RISIPIT, TEZAURUL CE ARDE

Părea să fim doi îngeri spre înaltul
Cer al splendorii-n grația divină
Că vom purta în suflete lumină
Şi nu vom fi străini unul de altul.

Părea să fim un pom şi-o rădăcină
Un trunchi râvnind mereu pe celălaltul
Nălțând coroana cerului cum psaltul
Spre Dumnezeu liturgic se închină …

Părea să fim nedespărțiți şi-n moarte
Când părăsi-vom viața deodată …
Dar care clipă s-a-ntinat cu mască
Şi ne-a numit simțirile deşarte?

Că astăzi bogăția adunată
E prada unui gol care se cască.

STOLURI GUREŞE, CUVINTE

Stoluri gureşe – cuvinte
Revărsai asupra mea;
Le voiam aşezăminte
Unde mă puteam culca …

Şi erau aşa de sfinte
Şi credeam că-s viața ta …
Stoluri gureşe – cuvinte
Revărsai asupra mea.

Şi-acum toate sunt morminte
Şi tăcerea este grea
Te arăți în noi veşminte …
Dar sub fard şi sub vopsea

Stoluri gureşe – cuvinte …

AVEA O DE ARGINT BETEALĂ

Voi reveni întotdeauna
Lângă priveliştea natală
Acolo, sora noastră, luna
Avea o de argint beteală…

Visam că ne iubim întruna
Cuprinşi - îmi pare - de-o răscoală
Iar plopul ne ținea cununa
În noaptea sacră şi regală.

Am să rămân eternitate
Chemării tale-nălțătoare
Şi rugă în singurătate.

Două visări se simt aproape
Eu - unică în neuitare -
La tine, ultima, sub pleoape.

ÎN ARDERE DIVINĂ

Dac-aş muri, cândva, de fericire
Sau de un gând prădat de veşnicii,
Ar fi şi o mai dreaptă izbăvire
Fără dureri şi fugă prin pustii…

Eu aş simți atunci o regăsire
Cu toți din stirpea mea, în reverii;
Am sta smeriți sub aspre coviltire
Mereu ai noştri şi mereu copii.

Dar nu mor, Doamne, încă port o vină
De-a cultiva un dor cât veşnicia
Să-l retrăiesc în ardere divină

Eu însămi luminând precum făclia
Şi-acolo să fiu scrisă cu aldină
Marcându-mi peste timp călătoria.

ROSTUL VECHILOR ÎNSEMNE

Veni şi clipa cea mai sumbră,iată!
Ce dintre noi te-alese peste rând
Rămâne-va, în noi, tăcutul gând
Ce tot îl amânam pe altă dată.

Ce mult îl simt în gol alunecând
Spre-acel tărâm de lume destrămată!...
Rămân pe țărmu-acesta mai mirată
De hăul ce se-ntinde pe pământ…

Aşteaptă-ntregul gândului, pesemne,
Când peste lume fulguie tăceri:
Mai şti-vom rostul vechilor însemne?

Urlă sălbatic timpii efemeri
Smulgându-ne, tăios, vecii solemne
Cenuşă-i clipa ca şi vorba *ieri*.

AZI ÎNȚELEG

Închipuiam iubirea ca pe-un nimb
Ce-mi aura figura şi credeam
Că va fi veşnică şi fără schimb
Şi voi vedea prin ea ca printr-un geam.

Şi flori egale fi-vom în corimb
Şi unul altuia mereu balsam
Chiar dincolo de-om fi, pe-acelaşi limb
Ne-om regăsi în tainic amalgam.

Astăzi ştiu şi nu îmi e totuna
Că s-a topit încet precum un fum
Şi-a rămas intactă doar lacuna
În care-acum se-adună numai scrum…

Ne-a alungat în goana-i furtuna
Sau singuri noi ne-am rătăcit pe drum?

SPRE ZIUĂ, BIDIVIII

Ce sete are viața, ce ispită!
Ne-ademeneşte-n jocul ei, cum iele…
Deasupra noastră, adumbrind cu stele
Ne face s-o dorim ca pe-o iubită…

Şi suntem jucării în recuzită
În teatrul ei de-amar şi acadele;
Noi ne-aplecăm, smeriți, cu temenele
Şi ea ne-arată fața îndârjită…

E-un joc de-a baba-oarba, e o luptă
În care Nevăzuta ne împarte
Învinşi şi-nvingători, apoi se-nfruptă

Cum Cronos, hulpav, ce-şi devoră fiii:
Şi nu-nțeleg, când toate sunt deşarte
Mai călărim, spre ziuă, bidiviii…

PARC-AR REAPRINDE…

Ca-ntr-o pădure rătăcim, iubite,
Ducând cu noi a dragostei povară
Şi inima ne bate-n piept, barbară
Cum gândurile încă nerostite…

Chiar nimeni să nu ştie de comoară
Când viețile, ca pomii, desfrunzite
Vor sta sub haina vremii fulguite
Dar tot sub diadema princiară?

Şi laolaltă vrem să ne rămână
Esența ei de vrajă şi splendoare
Urmându-ne şi-acolo în țărână
Când amuți-vom fără de merinde
Să nu ne fie frig, să ne dogoare
Cu jarul ei ce parc-ar reaprinde…

POEZIE CU FINAL DESCHIS

Parcă s-a făcut pierdut
Dragul, fratele meu mut.
Poate stă ascuns în stea
Răpit de o zână rea.
Poate s-a ascuns pe lună
Chemat de-o zeiță bună

Unde este, Doamne, dus?
O fi mers pe nor în sus
Către dorul neajuns
Peste timpul nepătruns?

Îl tot caut - nu să-l cert -
Vreau să-l văd şi să îl iert…

DINSPRE TRECUTURI

O poezie mută, cu grai închis în sine
Ne poartă prin destine ca peste mări, năierii…
Şi-această poezie, ca stea din cer, susține
Orbul destin al nostru spre-un țărm al nicăierii…

O poezie mută venind dinspre trecuturi
E însăşi viața noastră, prea prinsă între valuri;
Adesea, însuşi trupul ne-a fost rămas sub scuturi
Şi-n încleştări - atâtea - ni s-au surpat chiar maluri…

O poezie mută ne leagă în iubire
Semn alb că vom străbate spre țărmul izbăvirii
Ai noştri şti-vor oare de noua noastră fire
Ce-a renăscut la ziuă în zarva omenirii?

FĂPTURI DE CEAȚĂ

Şi iarăşi parcă vii la mine
Prin vrăfuire de stamine…
Şi parcă a trecut un veac
De când cuvintele ne tac…

Le împărțeam, cândva, povață
Unor ființe ca de gheață
Pe lunecuşul unor pârtii
Cu lupi în treceri la răspântii…

Prea des se scutură acum
Întorşii trandafiri din fum;
De-atâta timp, de-atâta viață,
Noi înşine, făpturi de ceață…

ÎN COLȚ DE RAI

Superb concert de primăvară
-E dirijor chiar Dumnezeu -
În colț de rai, în nimb de țară
Când te-adânceşti în tainic eu

În nu ştiu ce de prima oară
Când te credeai cu-aripi de zeu;
Superb concert de primăvară
E dirijor chiar Dumnezeu.

Acum începe să te doară
Cea risipire de mereu…
Ca flacără pe o comoară
Trecută prin destinul meu

Superb concert de primăvară…

FREGATE DIN LARGURI

Tot întorcând clepsidra, frate
Acelaşi timp curge la fel;
O, numai viețile furate
Curg fals prin tainicul inel!

Nici nu mai ştii câte carate
Mai poartă sufletul în el…
Tot întorcând clepsidra, frate
Acelaşi timp curge la fel.

In portul sorții singurate
Te-nvârte-acelaşi carusel
Din larguri poposesc fregate
Pe țărmu-acela paralel

Când întorcând, clepsidra, frate…

AL FAPTEI MIEZ

Sfârşit de secol trist şi gol
- Prea ne apasă nostalgia -
În miezul faptei - un simbol -
Doar noi atingem sihăstria

Unor gândiri ce trec în stol.
Se macină în sine via…
Sfârşit de secol trist şi gol
- Prea ne apasă nostalgia…

Oricât am da lumii ocol
Şi-am fi prădați de fantezia
Acestui timp - proces pe rol -
Respiră-n suflet bogăția.

Sfârşit de secol trist şi gol…

NEOBOSITĂ, COSMICĂ TĂCERE…

Vai, câte nedreptăți de uitat!
Câte imagini de ieri, prizoniere
Rămân în ochiul meu înstelat!
Câte suferințe şi drame
-Tunele prea lungi între semeni -
Prezent mereu agitat!

Şi câte convenții, asemeni
Timpului nostru prădat…
Lumi diferite, ostile:
Ce obsesii, ce munci şi ce zile,
Câte insomnii, câte coşmare,
Ce gând vârtejit la intrare…
Singurătate - cu noi mai ales –
Într-un adânc neînțeles
Al clipei care dispare!

Vai, sufletului nostru cel sferic
În existența-i mereu peregrină
Nemărturisită peste himeric

Şi, Doamne, câte absențe
Ce de mine m-au înstrăinat
Dincolo de-a noastră vrere
Într-un balans suspendat
Neobosită, cosmică tăcere…

TAINIC TIMP ÎNTORS

În mişcarea unei clipe
Umbrele mai ies din sine
Când va fi să se risipe
Aur din clepsidre pline

Un alt joc să înfiripe
Trecerile noastre line
În mişcarea unei clipe
Umbrele ieşind din sine

Mult închise într-un ghimpe
Fantazări de scrum străine
Surd mocnesc – mări sub nisipe –
Tainic timp întors cu mine

În mişcarea unei clipe…

PRIN CIMITIRELE CEREŞTI

Prin cimitirele cereşti
Se-aud tăceri de-odinioară
Şi nu mai simți că rătăceşti
Într-un târziu apus de seară…

Mai cauți cruci, să desluşeşti
Vechi oseminte – o comoară –
Prin cimitirele cereşti
Se-aud tăceri de-odinioară

Şi te întrebi cum de mai eşti
S-asculți cântând – a câta oară? –

Cucul uituc de noi, aceşti
Dintr-o cernită primăvară

Prin cimitirele cereşti…

DOAR STELEI MELE MĂ ÎNCHIN

Doar stelei mele mă închin
Cu plecăciune de nespus
Şi beau paharul cu mied plin
Ce îngerul mi l-a adus…

E miedul chiar augustul vin
- Miraj de timp ce n-a apus –
Doar stelei mele mă închin
Cu plecăciune de nespus…

Respir doar aurul divin
Dinspre Olimp şi de mai sus
Acolo Grații mă susțin
Mult prea frumos şi prea presus

Doar stelei mele mă închin…

ZADARNIC MAI EVOC

Atâta pace-n sufletu-mi boem
Acelaşi înger între noi coboară
Umbrită iarăşi încă te mai chem
Izbăvitor iubind ca prima oară

Nectarul vechi din cupe sparte-l bem
Decoru-acela-i umbră pe comoară;
Atâta pace-n sufletu-mi boem
Acelaşi înger între noi coboară.

Străina clipă timpul ni-l devoră
Dorul apus în stea de peregrin
Înlănțuit cum ielele-ntr-o horă
Se-ntoarce ca un oaspete străin.

Degeaba-n amintiri te mai aştept
Zadarnic mai evoc acordul stins
Tristețea mi-a rămas în piept
Iar peste noi cu despărțiri a nins…

PE UNDE-I RĂTĂCIT PIERDUTUL SOL…

Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi
Să ți le-ntorc pe cele-n staniol
Pe care eu pusesem monopol
Sperând că vom rămâne amândoi…

Pluteam sub cerul cel de stele gol
- Degeaba mai cresc nuferi în noroi -
Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi
Să ți le-ntorc pe cele-n staniol…

Mai stau nedumerită şi desfoi

Neînțeles cum pasărea în zbor
Îşi caută suratele de soi:
Pe unde-i rătăcit pierdutul sol?

Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi…

PESTE PRAGURI, DOAR ZEIȚA

Ce trist mai sună timpul şi hain!
Şi-n urma mea doar visul mai rămână
Să bată-n coarda inimii, stăpână
- Sunt zodiile, oare, în declin?

Cumplit mă poartă-n jocul unor zâne
Ce mă aşteaptă la al lor festin;
Nu înțeleg pe care drum să vin
- Cad stele risipite în fântână…

Iubirea stinsă – melodie gravă –
Din nou mai sorb din dulcea ei otravă
Mă tot cuprinde în a ei chemare

Un vas pierdut – fantomă pe o Mare –
La țărm ruine-s toate, le şoptesc *adio*!
Sunt peste praguri doar zeița Clio

FINAL DE POEM

Amar de-acum ne este vechi paharul
- Cândva în el se delecta nectarul -
Şi cineva trecutul ni-l devoră
Clipă de clipă, fiară carnivoră…
Noi, rătăcind pe-o insulă bolnavă
Zeu păgubos mai ridicăm în slavă.

STAMPĂ-N DECLIN

Ascultă cum mor
Vieți în fior!
Uite-un cocor
Pică din zbor
Pe un pământ
Apăsător!
Timp carnivor
Laş cerşetor
Lasă în urmă
Ucisa turmă…
Sub ce păstor
Pot să cobor
Când toate mor
Asurzitor
Sub cer cu nor?

PE-ATÂTEA CĂI ÎNVOLBURATE

Fiului meu,Octav

Pe lumea asta să laşi semn
Ca o lumină ce străbate
Şi taie cercuri într-un lemn
Atât cât viața-n el se zbate!

Un crez să ai şi să fii demn
- Tulpinile nu sunt curbate –
Pe lumea asta să laşi semn
Ca o lumină ce străbate…

Din suferință creşti îndemn
Oricât vin mările-agitate;
Lupta ți-a fost deplin însemn
Pe-atâtea căi învolburate

Pe lumea asta să laşi semn!

OSÂNDITUL ÎŞI TRECE

Eu simt cum povara somnului suie
Sufletului meu refuzându-i înaltul;
Din oră mai rup ca dintr-o gutuie
Dăruită mie de timpul, tot altul…

Şi mai visez la iubirea ce nu e
Decât acea umbră tăiată-n bazaltul…
Eu simt cum povara somnului suie
Sufletului meu refuzându-i înaltul.

Cu palmele sângerânde în cuie
Osânditul îşi trece peste negură saltul;
Urmaşii nu-i vor ciopli o statuie
Oştirile urii porni-vor asaltul…

Eu simt cum povara somnului suie…

ŞI MĂ-NTORC

Fără pânze mai încerc
Să trec barca în mişcare
Ea se-nvârte într-un cerc
Parcă prins de o trădare.

Spinul fără de prihană
Încă strigă Dioscuri;
S-a strâns aripa duşmană
Dinspre ochii cei obscuri.

Bate-un viscol vertical,
Păsările nu mai dorm,
Pe-un tărâm tot abisal
Somnu-n veghe mi-l transform.

Mai aştept pedepsitor
Vechiul dor – nu otrăvit –
Şi mă-ntorc lâng-un izvor
Ca o zee într-un mit.

BACOVIANĂ

Mă arde-o rană
Contemporană
Spaimă începută
Şi nemaiştiută.
Şi dintr-o parte
Susură moarte.
Ea vine curgând
Prin sânge pulsând
Şi-al meu înțeles
Se tânguie-ades.
Creanga mea verde
Norul mi-o pierde.
Trăim, mai trăim
Crucea heruvim
E veacu-ngrozit
De ceață cernit
În sfera de foc
Nu avem un loc.
Tristul iarmaroc
Provoacă la joc
Cu pierdere-n carte

Spre morile sparte.
Valul încă bate
Tăcere-n cetate.
Şi totuşi Cuvântul
Mă strigă, Preasfîntul!
Dincolo de-o rană
Contemporană…

PSEUDOBALADĂ

Mai turnați-mi în pahare
Limpezimi crepusculare!
Mi s-au dus pe spânzurate
Viețile-mi, la jumătate…
Prin surâsul Giocondei
Ars-au râurile frondei
Şi-am crezut că este vis
Când pe moarte eu am scris
Cu majuscule carate
Că la mine nu străbate.
Dar în ceştile de ceai
Lăsa veşnic putregai
Dulce-amar sau gust de lut
Din uitatul început…
Mai turnați-mi peste vis
Răzvrătirea lui Narcis!
Mai turnați-mi peste moarte
Lacrima din ciuturi sparte!
Poate cad în somnul clar
Ce mă cheamă tot avar
Când sub scutul putrezit
Moartea-i limpeziş albit…

ÎNCĂ STRIGĂ…

Încă strigă soarta mea
Dincolo, după perdea;
A îmbătrânit şi ea…
O privesc cum e chircită
- Ea îmi pare tâlhărită -
Parcă geme de urât
Parcă ochiul mohorât
Greu de-atâta adâncit
Cade-n el tot mai umbrit…

O privesc şi mi-este milă
- Are vârsta cea nubilă -
Dar nu vine nici un mire
S-o boteze cu iubire…

Oare ochiul meu deschis
E-nşelat de-al ei abis?
Şi-n pupila ei oglindă
Trece viața-mi suferindă…
Doamne, cum să mă cuprindă?

SUNT MIREASA SINGUREI IUBIRI

Statornic te mai cred în amintiri
Şi martor sunt la cum se prăbuşeşte
Castelul alb zidit de noi fireşte
Şi eu găsind în urma-i amăgiri.

Prin viscolul vuind se mai iveşte
Făptura ta – doresc să nu te miri –
Eu sunt mireasa singurei iubiri
Pulsând în visul meu dumnezeieşte.

Clipa rămasă seamănă arsură
Lângă potopul spuselor cuvinte
Un gol în față fără de veşminte

Şi-astfel fiind, iubite, ține minte:
Doar inima pe toate le îndură!
Rugul ce-a fost se-mprejmuie cu ură…

VISEZ PĂDURI

Visez păduri în care să m-afund
Ca-ntr-o iubire mare, de jertfire
Să pot uita de mine şi de fire
Să pot dormi în linişte, profund…

Şi să mă pierd total ca-ntr-o neştire
S-ajung cumva la soare, pe un prund…
Visez păduri în care să m-afund
Ca-ntr-o iubire mare, de jertfire…

Să nu mai am de cine să m-ascund
Să pot să fiu în voie împlinire
Să nu mai mi se pară nălucire
Chiar gândul meu de pace şi rotund.

Visez păduri în care să m-afund…

SĂ TE ŞTIU

Taie-mă cu sorți şi prag
Până-n albul lumii vag!
Şi doineşte-mă cu jale
Până mă destram sub zale
În fâşii de roşu pur
Să te ştiu iarăşi contur!

O, SOMN IZBĂVITOR…

O, somn izbăvitor, mă ține
Ca pe-o iubită-n blândul tău culcuş
Şi înveleşte-n museline
Aripa mea – osândă-n pescăruş!...

Să dorm în cânt de violine
Şi-un înger să mă mângâie ghiduş…
O, somn izbăvitor, mă ține
Ca pe-o iubită-n blândul tău culcuş!

Şi alintări de mâini blajine
Şi dulci tăceri căzute ca din pluş
Cum un polen peste stamine
Să fiu vioară sub al tău arcuş

O, somn izbăvitor, mă ține

O, DE-AS PUTEA SA-NNEC IN VIN...

D-lui Constantin Bucescu

O, de-as putea sa-nnec in vin
Povara duhului din mine
- Stapan ce vrea sa ma domine -
Iar ceasul mortii sa-l previn!

Numai de vorba cu-al meu sine
Sa stau, da, sa mai stau putin!
O, de-as putea sa-nnec in vin
Povara duhului din mine!

Si clipei mele sa ma-nchin
Cum pasarea in zboruri line
Pe-un cer albastru, cristalin
Visand Campiile Eline...

O, de-as putea sa-nnec in vin!